

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Gordane Marušić-Babić predsjednice vijeća, Dijane Vidović i Biserke Kalauz, članica vijeća, te više sudske savjetnice Žanet Vidović, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja H. Š. iz Z., kojeg zastupa opunomoćenica S. D., odvjetnica u Z., protiv tuženika Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, Z., radi prava na pristup informacijama, u sjednici vijeća održanoj 7. studenog 2019.

p r e s u d i o j e

- I. Odbija se tužbeni zahtjev za poništavanje rješenja Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, klasa: UP/II-008-07/18-01/122, urbroj: 401-01/10-19-32 od 2. srpnja 2019.
- II. Odbija se zahtjev tužitelja za naknadu troškova upravnog spora.

Obrazloženje

Osporavanim rješenjem tuženika odbijen je prijedlog tužitelja za povrat u prijašnje stanje (točka 1. izreke) i žalba tužitelja izjavljena protiv obavijesti Grada Z. klasa: 008-02/17-002/558, urbroj: 251-02-02/017-18-29 od 29. listopada 2018. odbačena je kao nedopuštena (točka 2. izreke).

Tužitelj je protiv citiranog rješenja podnio tužbu u kojoj traži da sud isto poništi te predmet vrati tuženiku na ponovni postupak. U tužbi navodi da je 25. listopada 2018. zaprimio obavijest Grada Z. klasa: 008-02/17-002/558, urbroj: 251-02-02/017-18-29 od 22. listopada 2018., kojim ga se na temelju članka 23. stavka 1. točke 6. Zakona o pravu na pristup informacijama ("Narodne novine", broj: 25/13. i 85/15. – dalje: ZPPI) obavještava da se njegov zahtjev za pristup informaciji o isplatama svim odvjetničkim društvima/odvjetničkim uredima/odvjetnicima u razdoblju od 1. – 31. srpnja 2017. ne smatra zahtjevom za pristup informacijama. Navodi da je podnio prijedlog za povrat u prijašnje stanje radi izjavljivanja dopuštene, pravovremene i potpune žalbe protiv navedene obavijesti, jer ista ne sadrži pouku o pravnom lijeku a rok za izjavljivanje žalbe prema članku 25. stavku 1. ZPPI je istekao, te s obzirom da je 25. siječnja 2019. zaprimio presudu ovoga Suda poslovni broj: UsII-409/18 od 16. siječnja 2019. Citira dio obrazloženja navedene presude u kojoj je izraženo pravno shvaćanje da okolnost što je u konkretnom slučaju tijelo javne vlasti o zahtjevu tužitelja odlučilo podneskom, a ne rješenjem, ne može ići na štetu tužitelja, te budući da je odbilo zahtjev tužitelja za ostvarivanje prava na pristup informacijama, tužitelj protiv te obavijesti može izjaviti žalbu Povjereniku za informiranje u roku od 15 dana od dana

primitka te presude. Poziva se i na shvaćanje Ustavnog suda Republike Hrvatske u odluci broj: U-III-2808/2007 od 13. veljače 2008., prema kojem pogrešna pouka o pravu na žalbu ne može ići na štetu zajamčenih ustavnih prava podnositelja, jer bi postupanjem po toj uputi podnositelju bio zapriječen pristup sudu. Stoga točku 1. rješenja tuženika pobija radi bitne povrede upravnog postupka i pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja. Smatra i da je točkom 2. pobijanog rješenja počinjena bitna povreda upravnog postupka jer je žalba protiv obavijesti dopuštena i osnovana. Navodi da tražena informacija sadrži podatak o utrošku javnih sredstava pa je dostupna na temelju članka 16. stavka 3. ZPPI bez provođenja testa razmjernosti javnog interesa. Ističe da se radi o podacima koji se knjiže na temelju vjerodostojnih isprava i sadržani su u bazi podataka, pa tražena informacija postoji i dostupna je na jednostavan način bez provođenja dodatne analize, jer je riječ o knjigovodstvenom podatku dostupnom u svakom vremenu. Smatra da je počinjena bitna povreda upravnog postupka i iz razloga što obavijest nije sačinjena prema članku 98. Zakona o općem upravnom postupku ("Narodne novine", broj: 47/09. – dalje: ZUP) i njezin sadržaj je nerazumljiv i paušalan, a osim toga nije postupljeno po članku 30. te članku 50. – 52. ZUP-a, kojima je uređeno pravo sudjelovanja stranke u postupku te sam ispitni postupak. Predlaže da se osporeno rješenje tuženika poništi i predmet vrati na ponovni postupak, te potražuje troškove upravnog spora.

Tuženik u odgovoru na tužbu navodi da tužitelj nepotrebno ponavlja svoje ranije navode glede iste obavijesti, koje je već više puta iznosio u žalbenom postupku. Navode tužbe smatra neosnovanim i iz razloga što tužitelj traži vraćanje na ponovni postupak predmeta o kojem je već odlučeno na način da je rješenjem od 2. siječnja 2019. naloženo Gradu Z. da riješi zahtjev tužitelja za pristup informacijama od 28. kolovoza 2017. sukladno odredbama ZPPI, a u kojem rješenju je zauzet stav da se obavijest koju je tužitelj od istog tijela zaprimio povodom tog zahtjeva ne smatra rješavanjem zahtjeva sukladno navedenom Zakonu. Ukazuje na stav ovoga Suda iz presude broj: UsII-452/18-7 od 14. ožujka 2019. prema kojem podatak o isplatama odvjetnicima koje je učinio Grad Z. predstavlja informaciju u smislu članka 5. stavka 1. točke 3. ZPP-i, te smatra da bi bilo besmisleno i protivno načelo ekonomičnosti i učinkovitosti upravnog postupka obavijest smatrati rješenjem o odbijanju iz članka 23. stavka 5. točke 4. toga Zakona i ponovno vraćati postupak u stadij žalbe, tim više jer je rješenje klasa: UP/II-008-07/18-01/122, urbroj: 401-01/10-19-21 od 2. siječnja 2019. u međuvremenu postalo pravomoćno. Navodi također da u konkretnom slučaju presuda ovoga Suda od 16. siječnja 2019., na koju se tužitelj poziva, ne može predstavljati odlučnu činjenicu na kojoj se temelji prijedlog za povrat u prijašnje stanje, već ista predstavlja stav sudske prakse, a osim toga činjenice koje dovode do propuštanja moraju postojati u roku za poduzimanju određene radnje. Predlaže da se tužbeni zahtjev odbije.

Tužbeni zahtjev nije osnovan.

Prema članku 82. stavku 1. ZUP-a, stranci koja iz opravdanih razloga propusti u roku obaviti neku radnju pa je zbog toga propuštanja isključena od obavljanja te radnje, dopustit će se na njezin prijedlog povrat u stanje postupka prije propuštanja poduzimanja radnje u određenom roku (u daljnjem tekstu: povrat u prijašnje stanje). Povrat u prijašnje stanje dopustit će se i stranci koja je iz neznanja ili očitom pogreškom postala ili predala podnesak na vrijeme, ali nenadležnom javnopravnom tijelu. Odredbom stavka 2. citiranog članka ZUP-a propisano je, između ostalog, da se prijedlog za povrat u prijašnje stanje podnosi tijelu kod kojeg je trebalo obaviti propuštenu radnju, najkasnije u roku od osam dana od dana kad je prestao razlog koji je prouzročio propuštanje roka.

S obzirom na citiranu odredbu ZUP-a, te imajući u vidu razloge na kojima tužitelj temelji svoj prijedlog, u konkretnom slučaju nema mjesta primjeni instituta povrata u

prijašnje stanje, te je prijedlog tužitelja zakonito odbijen. Naime, odluka suda niti pravno shvaćanje suda o pravnoj prirodi određenog akta nije razlog koji u smislu članka 82. stavka 1. ZUP-a predstavlja opravdani razlog zbog kojeg je stranka propustila u roku obaviti neku procesnu radnju vezanu za prekluzivni rok u redovnom upravnom postupku. Isto tako, sukladno citiranoj odredbi ZUP-a, prijedlog za povrat u prijašnje stanje ne može se temeljiti na činjenici što određena odluka ne sadrži uputu o pravnom lijeku, a pravo stranke u slučaju pogrešne upute o pravnom lijeku uređeno je člankom 111. ZUP-a. Stoga, suprotno mišljenju tužitelja, u konkretnom slučaju nema mjesta povratu u prijašnje stanje, kako je to pravilno utvrdio i tuženik.

Napominje se da je dio obrazloženja osporenog rješenja u kojem se tuženik poziva na svoje navode odnosno shvaćanje izraženo u rješenju klasa: UP/II-008-07/18-01/122, urbroj: 401-01/10-19-21 od 2. siječnja 2019. prema kojem se obavijest Grada Z. od 22. listopada 2018. ne može smatrati rješavanjem zahtjeva sukladno odredbama ZPPI, suprotan pravnom shvaćanju i stavu ovoga suda u presudi broj: UsII-409/18-7 od 16. siječnja 2019., na koju se tužitelj u tužbi poziva. Navedeno međutim nije od utjecaja na drugačije rješenje predmetne stvari odnosno na donošenju drukčije odluke o prijedlogu za povrat u prijašnje stanje.

Iz podataka spisa predmeta dostavljenih Sudu uz odgovor na tužbu razvidno je također da je tuženik naprijed navedenim rješenjem od 2. siječnja 2019., donesenim u povodu žalbe tužitelja zbog nedonošenja odluke o njegovom zahtjevu podnesenom 28. kolovoza 2017. za pristup informacijama o ukupnim isplatama svim odvjetničkim društvima/odvjetničkim uredima/odvjetnicima u razdoblju od 1. do 31. srpnja 2017., naložio Gradu Z. da u roku od osam dana od zaprimanja tog rješenja riješi navedeni zahtjev sukladno odredbama Zakona o pravu na pristup informacijama, a radi se o istovjetnom zahtjevu za pristup informacijama u povodu kojeg je prethodno tužitelju bila dostavljena obavijest Grada Z. od 22. listopada 2018. Protiv tog rješenja tuženika niti tužitelj, a ni Grad Z. nisu podnijeli tužbu ovom Sudu. Protiv rješenja koje je Grad Z. dužan donijeti u izvršenju citiranog rješenja tuženika, tužitelj radi zaštite svojih prava i pravih interesa ima mogućnost podnijeti žalbu odnosno pokrenuti upravni spor.

Stoga, u okolnostima konkretnog slučaja proizlazi da je u suštini žalba tužitelja izjavljena protiv obavijesti od 22. listopada 2018. riješena navedenim pravomoćnim rješenjem tuženika od 2. siječnja 2019., te s obzirom na sve naprijed izneseno nije bilo mjesta odlučivanju o žalbi tužitelja podnesenoj uz prijedlog za povrat u prijašnje stanje i tužitelj neosnovano smatra da sud predmet treba vratiti na ponovni postupak.

Slijedom navedenog, na temelju članka 57. stavka 1. ZUS-a odlučeno je kao pod točkom I izreke. Odluka o troškovima spora utemeljena je na odredbi članka 79. stavka 4. istog Zakona (točka II izreke).

U Zagrebu 7. studenoga 2019.

Predsjednica vijeća
Gordana Marušić-Babić, v.r.